

РОДОСЛОВНЕ ТАБЛИЦЕ СРПСКИХ ДИНАСТИЈА И ВЛАСТЕЛЕ

Писац: Алекса Ивић

Нови Сад, 1928

Састављање родослова био је омиљен посао учених Срба у прошлим вековима. Родослови старих српских владара преписивани су по манастирима и пренешени су с нараштаја на нараштај те су и данас врло важан извор за српску историју. Родословним студијама су се бавили и сви наши главнији повесничари. Иларијон Руварац је био особито јак у тој помоћној грани историје. Многа нејасна питања су расветлили Стојан Новаковић, Јован Томић, Љуба Стојановић, Јован Радонић, Љуба Ковачевић, Љуба Јовановић, Ст. Станојевић, Константин Јиречек, Људевит Талоци, Михаило Ласкарис, Радослав Грујић, Ђ. Радојичић и други.

О члановима династија новог доба налази се материјала у делима дра М. Гавриловића, Миленка Вукићевића, М. Ђ. Милићевића и Душана Вуксана.

Крај свих студија ипак до сад нисмо имали генеалошких таблица, које би нам прегледно приказивале досадањи резултат науке. У делу Bahnson, Stamm- und Regententafeln и у сличним светским издањима, где се налазе генеалошке таблице династија целог света, српска наука необично лоше пролази. Наша прошлост је тамо приказана на темељу Енгла и сличних дела од пре педесет па и сто година, са свима нетачностима и непотпуностима, које су господариле у српској историографији онога доба.

Јиречек у првој свесци своје „Geschichte der Serben“ обећава у предговору, да ће уз другу свеску додати неколико генеалошких таблица. На жалост, Јиречек је умро пре него што је завршио своје дело. Мени је понуђено, да наставим и завршим Јиречекову Историју Срба и кад сам понуду прихватио, предао ми је проф. Јагић белешке, које су нађене у оставини Јиречековој, а односе се на наставак његовог дела. Белешке се састоје из пописа извора и литературе за српску историју током 19. столећа и из три генеалошке таблице, Неманића, Карађорђевића и Обреновића. Јиречекова таблица Неманића је непотпуна, а таблица Карађорђевића и Обреновића још непотпунија. Све три таблице Јиречекове сам послао Народној Библиотеци у Београд те се тамо може упоредити, у колико сам његове таблице изменио и допунио.

Јиречекове три таблице довеле су ме на мисао, да саставим и одмах публикујем таблице свих династија и познатијих властеоских фамилија и тиме потакнем стручњаке, да сада, кад имају преглед свих чланова српских династија, учине своје примедбе и исправке, како бих при публиковању завршне свеске „Историје Срба“ могао испунити план Јиречеков и у што потпунијем облику донети таблице српских династија.

Прелазећи на примедбе о појединим таблицама поновићу, да је ово прва публикација те врсте код нас Срба, па се већ и ради тога не може од ње захтевати потпуност и непогрешивост.

Бр. 1. и 2. Неманићи. Проф. К. Јиречек у својој споменутој табlici Неманића неколико чланова ове породице у опће не доноси. Унео сам и те чланове и учинио сам више

других исправака и допуна. Јиречек не доноси Тихомировог сина Стефана Првослава (Стојановић, Стари српски записи и натписи I, стр. 5). Њега он не спомиње ни у својој „Историји Срба“. У својој табlici не доноси ни децу великог кнеза Андрије, сина кнеза Мирослава.

У погледу спорних питања о женама Стефана Првовенчаног, о цару Константину Асену и о севастократору Калојану није Јиречек усвојио ни у својој „Историји Срба“ ни у својој генеалошкој табlici Неманића резултате Љубе Ковачевића и Љ. Јовановића (Глас срп. кр. Академије, Други разред 38 и 40), те сам и ја тако учинио. Осим тога сам унео у таблицу најновије резултате проф. дра Мих. Ласкариса и Ђ. С. Радојичића као и допуне и примедбе г. проф. дра Ст. Станојевића.

Бр. 3. Котроманићи. О генеалогiji Котроманића је писао др. Вертнер у Вјеснику кр. зем. архива (VIII. стр, 239) и донео је генеалошку таблицу, али са пуно погрешака. Он вели, да је Пријезда I. умро пре 1267, мада за ову тврдњу не наводи другог доказа осим то, што се ове године спомињу у једној листини његови синови, као да се синови не могу за очев живота споменути у јавним исправама. Услед ове претпоставке, да је Пријезда I. умро пре 1267. године, начинио је целу збрку. Од Пријезде I. и његових синова Стефана и Пријезде II. пронашао је др. Вертнер Пријезду I., његове синове Пријезду II. и Стефана I. и унукe (од Пријезде II.) Пријезду III. и Стефана II. Вертнер не зна за Катарину, сестру Стефана и Владислава, ни за њену децу Владислава и Богишу (Dipl. zbor. X. стр. 411, Orbini, Il regno degli Slavi, стр. 265). Не зна ни за Стану, кћер краља Дабише. Њу не спомиње ни Јиречек у својој Историји Срба. Није ми јасно, да ли је Јурај Радивојевић, који се спомиње у истој листини са Станом (Miklošić, Monumenta Serbica стр. 224.) супруг Станин и да ли реч Влад□ц□ значи кћер Јурјеву и Станину Владику, што би било вероватно, јер се и Јурјева мати звала слично, Владислава. По Клајићу имао је Дабиша и једног сина (Vj. Klaić, Povjest Bosne стр. 207), а по Н. А. Иларионову имао је Дабиша три сина: Владислава, Вука и Парфирија (Пурђију). Владислав је имао сина Мирослава, ожењеног са Јеленом Јаблановићевом те од тих двоје потиче молдавска односно руска грана Котроманића (Види Ђ. Мрваљевић, Један непознати родослов, Записи, књига II. св. 2. Цетиње 1928. стр. 107—112). Нисам могао унети резултате Иларионова, пошто он не наводи изворе за свој родослов Котроманића, а у мени познатим савременим споменицима нисам налазио потврде Иларионовом родослову. Што се тиче супруге бана Стефана (Стипоша) приметићу, да се је он 1319. оженио кћерком Мајнхарда Горичког (Acta Bosnae, стр, 20. прим. 114).

Није несумњиво јасна родбинска веза Стефана Остоје спрам осталих чланова породице Котроманића. Остојин син Стефан Томаш назива 1444. године Твртка II. својим стрицем (Arkiv za povj. jug. I. стр. 38) те на темељу тога неки писци држе, да је Остоја био незаконити син Твртка I. Други опет тврде, да је и Твртко II. био незаконити син Твртка I. У земљи где су господариле три вере, патаренска, православна и католичка и где је прелаз из једне вере у другу била свакидашња појава, тешко је делити незакониту децу од законите.

Није јасна веза ни Вука Банића Котроманића са овом династијом. Вук се спомиње од 1422—1428. (Jorga, Notes et extrais II. стр. 207—244). Да ли је он потомак Тврткова брата Стефана Вука или можда Тврткова стрица Нинослава? По тврдњи Иларионовој овај Вук Банић је био син краља Дабише. Босански краљеви при крају XIV. и почетком XV. столећа тако рећи нигде се и не спомињу пре него што дођу на престо. Судбина и незнатнији босанских племића може се пратити кроз разне мене и догађаје, а о

краљевима Стефану Дабиши, Стефану Остоји, Стефану Твртку II. Твртковићу и касније о Стефану Томашу нема пре њиховог доласка на престо нигде ни спомена те је услед тога тешко ухватити међу Котроманићима родбинску везу. Ни код једне српске династије нема толико нерешених питања као код династије Котроманића. По Талоцијевом делу *Studien zur Geschichte Bosniens und Serbiens im Mittelalter*, München und Leipzig 1914. стр. 14, женио се бан Стефан Котроманић два пута и друга супруга му је била кћи бугарског цара. *Monumenta Ragusina* на стр. 348 пишу, да је Стефан Котроманић имао четири сина, а у II. свесци те збирке на стр. 41 спомиње се под годином 1348. Јелена као мати Стефана Котроманића.

Број 4. Мрњачевићи. Код Мрњачевића сам унео у генеалошку таблицу Иваниша као трећег сина краља Вукашина. Овог Иваниша Јиречек не спомиње у својој Историји Срба, мада је ван сваке сумње, да је ова личност постојала (Стојановић, Стари српски записи и натписи, I. стр. 58 и III. стр. 80), Од Вукашинових кћери знам да их је више било (о. с. I. стр. 58). Оливера, кћерка Вукашинова, удала се за Ђуру Балшића, а по једном извору била је Вукашинова кћи Милица друга жена Ђуриног брата Страцимира, Датум битке на Ровинама исправио сам према резултату г. Ђорђа Ст. Радојичића.

Број 5. Лазаревићи. Од пет кћери кнеза Лазара две су нам непознате по имену и то супруга бугарског цара Шишмана и супруга Николе Горјанског млађег. Из народних песама је познат Мусић Стеван, нећак кнеза Лазара, али у документима нема спомена, да ли је Челник Муса имао деце и како су се та деца звала. За допуну таблице Лазаревића добио сам писменим путем драгоцених података од г. г. проф. дра Ст. Станојевића, дра Михаила Ласкариса и Ђорђа Ст. Радојичића.

Број 6. Балшићи. У генеалогiji Балшића ставио сам као другу кћерку Балше III. Тодору, супругу Петра Војсалића. До ње сам дошао комбинацијом. Удовица Сандаља Хранића Јелена спомиње у тестаменту, начињеном 25. нов. 1442. „и Тодоре мојеј унучице да се да појасац на плавној тканици и прстен, у ком је ками сафин и један билчужац“ (*Mon. Serb.* стр. 415). Јеленина унука могла је бити само кћи њеног сина Балше III., јер од другог супруга није у опште имала деце, а од првог супруга Ђурђа Страцимировића имала је додуше више синова, али остали поумираше у децјим годинама и само Балша остаде на животу до мужевног доба. Једна кћи Балше III., Јелена, удата је била за херцега Стјепана. Дубровчани пошаљу херцегу Стјепану 12. апр. 1445. лечника „ad medicandum sororem uxoris dicti Stiepani, uxorem vaivode Petri Voisalic, infirmam“. Ова „soror uxoris dicti Stiepani“ не може нико други бити него „унучица Тодора“, јер да је Јелена Сандаљевица имала још коју унуку осим Јелене Стјепанове и Тодоре, она би се и ње сетила у свом тестаменту. Отуда дознајемо, да је Тодора била удата за Петра Војсалића. Тврдња дра Ћире Трухелке, да је Петар Војсалић имао за жену Бољу, кћерку Арбанаса Закарије и супруге му Боже, није тачна (*Grobnica bosanskog терчије Batala, Glasnik zem. muzeja XXVII.* стр. 374). Трухелка је овде заменио војводу Петра (Војсалића) са једним другим војводом Петром (Павловићем, сином Радослава Павловића). У ову таблицу сам унео допуне и исправке, добивене писменим путем од г. г. проф. дра Ст. Станојевића и дра Мих. Ласкариса.

Број 7. и 8. Бранковићи. Опћенито се узимало, према српским летописачким белешкама, да је Вук Бранковић умро 6. октобра 1398. Овај датум је ставио и проф. Јиречек у својој Историји Срба као дан Вукове смрти (о. с. стр. 135). Међутим Јорга доноси једну савремену белешку дубровачког већа од 16. јула 1398., у којој се Мара

назива тада већ удовицом Вука Бранковића. Према томе Вукова смрт није се догодила 1398. него 6. окт. 1397. године. Исто тако Јиречек зна за ћесара Гргура, Вукова брата, само толико, да се спомиње у једном натпису у ман. Зауму 1361. године (Јиречек, о. с. I. стр. 416). Из горње Јоргине белешке дознајемо, да је Гргур био ожењен и да му је жена Теодора г. 1398. живела код своје јетрве Маре Бранковић као удовица.

Генеалoшку таблицу Бранковића доноси Талоци на стр. 123. свога дела „Studien zur Geschichte Bosniens und Serbiens im Mittelalter“, али са пуно погрешака. Он пише, да је Вук Бранковић умро 1399. место 1397., да је његов син Гргур умро 1415. место 1408., да се деспот Лазар оженио 9. маја 1446. место 18. децембра те године, нетачно бележи годину смрти краљице Марије (Јелене), кћерке деспота Лазара, не зна датум венчања њене најмлађе сестре Милице, не зна за Јелену, кћер деспота Јована и прави читаву збрку са удовицом деспота Вука, Варваром Франкопанком, коју приказује као кћер деспота Вука, удату најпре за Жигмунда Франкопана и преудату за Фрању Берислава те од ње изводи деспотију фамилије Берислава.

Са фамилијом Бранковића су свакако у родбинској вези Деспина, супруга Њагоја IV. Басарабе (1512—1521) и њена деца Теодосије, Петар, Стана, Роксанда и Јован (Стојановић, о. с. I. стр. 133 и 135), али на темељу досадањих података немогуће их је генеалoшки везати за остале чланове. На таблици Бранковића извршио сам неке исправке и допуне према писменим примедбама г. г. проф. дра Ст. Станојевића и дра Мих. Ласкариса.

Број 9. Косаче (Херцеговићи). Талоци у споменутом делу „Studien zur Geschichte“ износи на стр. 181. родословну таблицу породице Косача. Међутим је његова таблица у многим појединостима погрешна и непотпуна. Он не зна на пр. за Вукчеву супругу Катарину, погрешно ставља 1441—1442. као годину смрти Сандаљеве супруге Јелене, јер је она умрла марта 1443. (Jorga, о. с. стр. 396), Од синова Теодоре Косаче, супруге Радослава Павловића, он зна само за Петра Павловића, док за Иваниша, Николу и за Теодорину кћерку не зна. О Јелени, супруги херцега Стјепана, вели, да се удала 1423/4., а тачно је утврђено, да се она венчала новембра 1424. (Jorga, о. с. стр. 123). За краљицу Катарину, кћерку херцега Стјепана, а супругу краља Стефана Томаша вели, да је живила од 1424. до 1470. Међутим су оба ова датума погрешна. Она се није могла родити 1424. године, кад је венчање њених родитеља обављено новембра те године и није живила до 1470., кад јој на надгробном камену стоји, да је умрла 25. окт. 1478. На родословној таблици ставља Мару, супругу Ивана Црнојевића, као кћер херцега Стјепана, на стр. 216. понавља, да је Мара сестра Стјепановим синонима Владиславу и Влатку, а на стр. 221 и 234 назива је синовицом (нећаком) њиховом, Споменућу још, да Јиречек пише у својој Историји Срба (Zweiter Band, Erste Hälfte стр. 228), да је Владислав Херцеговић умро у Хрватској 1490. Међутим је у збирци Blagay oklevéltár стр. 451 публикована листина, у којој се већ 19. нов. 1489. Владислав назива покојним.

Занимљива је веза молдавских праунука херцега Стјепана из 1566. године (Miklošić, Monumenta Serbica, стр. 556; Jireček, Споменици српски у Спом. срп. краљ. академије, XI. стр. 90) са осталим познатим члановима херцегове фамилије. Према делу Самуела Боровскога „A nagylaki uradalom története“ тражила је 24. маја 1538. године Ирина, удовица Матије, херцега од св. Саве, свој девојачки део од имања њеног покојног брата Марка Јакшића (о. с. стр. 28). Ова је Ирина имала сина Николу и Поликсена, удовица Марка Јакшића, испомагала је новчано своју заову и њеног сина (о. с. стр. 29), Ирина је са Матијом Херцеговићем имала сина Николу Балшу и једну кћер, удату у Пољску.

Иринин син Никола одселио се са матером, са женом и са децом у горњи Банат и Ердељ, где су Јакшићи имали велика имања, а касније, кад су Турци заузели Јакшићева добра, одселише се у Молдавску. Њихова сеоба из Хрватске у Ердељ догодила се пре 29. јула 1537. и стоји у вези са напредовањем Турака у Славонији и угрожавањем њиховог славонског поседа.

Никола Балша је имао синове Георгија, Павла и Стефана и кћерке Катарину и Марију. Подаци о деци Николе Балше, који се налазе у листини, публикованој од Емила Ласовског у Вјеснику хрв. археолошког друштва за 1898. (у чланку „Prilog rodopisu hercega sv. Save“ стр. 26) нису тачни (в. о томе чланак „Једно питање из генеалогije Херцеговића“ у прилозима П. Поповића књига V. стр. 146).

Потомци херцега Влатка у Млечима спомињу се и у писму дубровачког ренегата Михаила Буцињоле, управљеном из Трста 22. Септ. 1537. краљу Фердинанду. Ово писмо се чува у Државном Архиву у Бечу у фасциклу Kriegs-Acten. У њему саветује Буцињола краљу, да заузме Дубровник, јер ће га иначе заузети Млечићи: „Nec solum civitatem atque eius territorium perdet Maiestas Vestra sed etiam proximum ducatum Herzegovine, quod etiam simili modo pertinet ad regem Vngarie, quod Veneti pro certo occupato Ragusio pretendunt similiter occupare et presertim quoniam habent in manibus quosdam pueros, qui sunt cuiusdam ducis Vlatchonis nepotes, quem Turce expulerunt ex illo ducatu, ad quos nepotes statim, si illos incolis ducatus ostenderint, plebs omnis consolabit.“ Ово се без сумње односи на Саву и Влатка, синове Јована Херцеговића. Млетачке Херцеговиће у табели доносим према резултатима, до којих је дошао г. проф. др. Михаило Ласкарис радећи у млетачком архиву.

Број 10. Црнојевићи. Генеалогiju Црнојевића сам саставио на темељу Јиречекове Историје Срба, II. део, затим на темељу Миклошићевог дела „Die serbischen Dynasten Cрнојевићи“ и радова Јована Томића о овом предмету. Зет Ђорђа Црнојевића је познати издавач црквених књига Јеролим Загуровић (Стојановић, о. с. I. стр. 210—212). Потомци Херцеговића и Црнојевића у Млечима слагали су се међу собом и стојали су у родбинским везама. Године 1570. сродници Влатко Косача и Петар Црнојевић предлагали су Млечићима, да дигну устанак у Црној Гори и у Херцеговини. Генеалшке податке о млетачким Црнојевићима дао ми је г. проф. др. Ласкарис, који их је нашао у Млечима у збиркама Alessandro Capellari, Il Campidoglio Veneto (млет. Архив, Misc. Cod. 885) и у Giomo, Indice per nome di donne dei matrimoni dei Patrizi veneti (млет. Архив, Misc. Cod. 933—934).

У ову породицу спадају и друге личности 16. и 17. века са презименом Црнојевић, али се за сада не може установити њихова генеалшка веза. Један Michael Zarnovich da Mazedonia пише краљу Фердинанду из Смирне 7. Апр. 1556 (Држ. Архив у Бечу, Turcica Nachtrag). Други један Црнојевић по имену Петар, син херцега Илије, ишао је 1579. папи Гргуру XIII. у Рим и при поласку затражио је и добио препоруку од надвојводе Фердинанда 12. маја из Инзбрука, од цара Рудолфа из Прага 16. јуна и од надвојводе Карла из Граца 26. јула 1579. Фердинанд вели за Петра, да је „Heliae Herzeh, quondam illustrissimi ducis Salonaе et Sabiach nec non domini Montis Nigri filius, ex divi quondam imperatoris Constantini Magni progenie orsus et ex patria expulsus“ (Starine, XXV. Zagreb 1892. Izprave god. 1579—1671. tičuće se Crne Gore i Stare Srbije. Priobćio o. E. Fermendžin стр. 165), а цар Рудолф пише Гргуру: „Don Petrus Cernovicchius alias Angelus, patre Helia, duce de Sciabiach, Salone et aliarum Macedoniae partium natus, superioribus annis a perpetuo christiani nominis ac fidei hoste Turcha patriis sedibus

pulsus...“ (Vetera monumenta Slavorum meridionalium historiam illustrantia ab Augustino Theiner, Tomus Secundus (1524—1800), Zagrabiae 1875, стр. 70). И о једном Стефану Црнојевићу имамо података. Цар Фердинанд наређује из Шопрона 21. фебр. 1635., да се има доживотно плаћати из државне благајне Stephano Chernoytt годишње 52 форинта (О. I. B. r).

Број 11. Јакшићи. Генеалогiju Јакшића начинио сам на темељу дела С. Боровски, *A nagylaki uradalom története*, Станојевићеве студије „Нешто о Јакшићима“ (у прилогу је таблица Јакшића), затим резултата, до којих сам дошао у својој „Историји Срба у Угарској“. Фамилију Берислава (Beryzlo) називам Берислави, а не Бериславићи с тога, што се у старим списима они на више места тако називају у нашем језику (Jorga, о. с. II. стр. 100; Dr. Julijan Jelenić, *Ljetopis fra Nikole Lašvanina* у Гл. зем. музеја за год. 1914. Стр. 569 и 570). Осим тога је код Хрвата постојала у оно доба једна фамилија Бериславића, која није Била у вези са фамилијом Beryzlo и која се и у латинским повељама писала Бериславић. О сестри деспота Стефана Берислава осим из његових писама краљу Фердинанду из год. 1527., где вели, да има матер и две сестре (овде се не могу разумети његове полусестре, кћерке деспота Јована Бранковића, јер су оне у то доба биле већ удате, а деспот Стефан говори о сестрама, које с његовом матером живе, дакле још неудатим), дознајемо и из бечког Држ. Архива, из одељења Ungarn Nachträge Fasc. 431a, где у писму Вука Франкопана, писаном краљу Фердинанду око 1535. стоји: „...quomodo starent negotia praedicti Georgii Gusitz cum fratre suo, qui in uxorem habet sororem istius despoti ac seruitor est wayuodae...“ Ово се ван сваке сумње односи на Николу Гусића, за кога из других извора знамо, да је имао за жену сестру деспота Стефана.

Број 12. Бакићи. Генеалогiju Бакића начинио сам на темељу мојих истраживања у бечком Државном и Ратном Архиву, Мађ. Држ. Архиву, пожунском и острогонском Каптолском Архиву. Потомака браће Бакића имаде и данас у западној Угарској. Један од тих Бакића, Петар Бакић од Лака (Laki Bakics Péter) постао је 24. апр. 1716. ђаковачким бискупом и као такав је умро јула 1749.

Број 13. Цреповићи. Таблицу Цреповића саставио сам на темељу свога истраживања у бечким и пештанским архивима.

Број 14. и 15. Петровић-Његоши. Родослов Петровић-Његоша доносио сам у досадањим издањима овога дела на темељу Руварчевих Montenegrina, затим Врчевићева дела „Живот Петра II. Петровића Његоша“ (издање „Матице Српске“) и готског Hof Kalender-a, а користио сам се и књигом А. Александрова „Материалъ и нѣкоторыя изслѣдования по исторіи Черногорья, Казань 1897“. У овој књизи сам огромну већину података преузео из дела г. Душана Ђ. Вуксана „Споменица Петра II. Петровића Његоша, владике Рада 1813—1851—1925“. Г. Вуксан је у положају и могућности, да употреби о Његошима изворе првог реда, те сам се и ја обилато користио његовим резултатима.

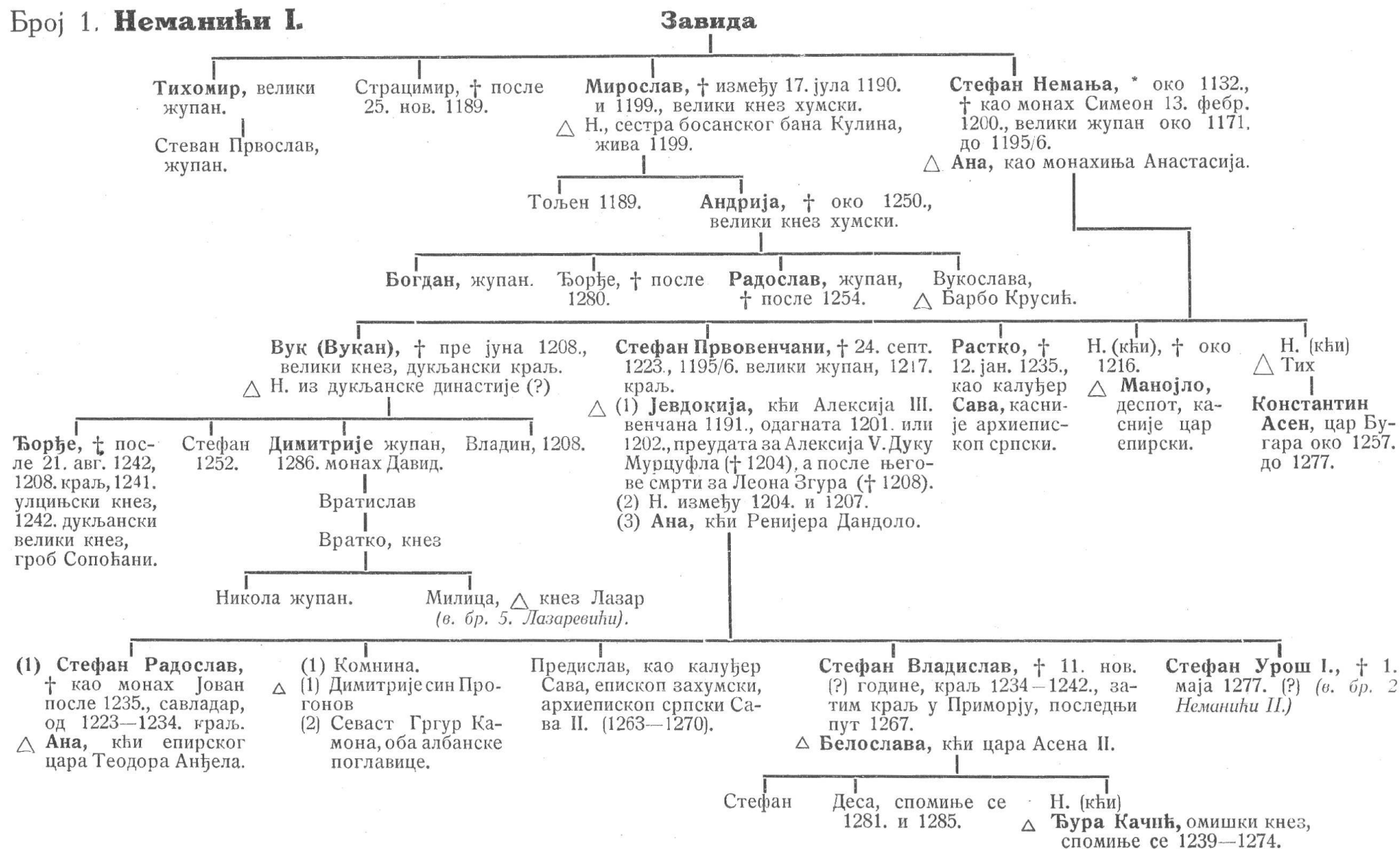
Број 16. и 17. Обреновићи. За династију Обреновића покрај аката петроварадинске Генералне Команде и готског Дворског Календара користио сам се и Српским Алманахом из год. 1833. Податке о деци Јеврема и Јована Обреновића добио сам од г. дра Милана Савића, секретара Матице Српске у Новом Саду, а неке податке о Обреновићима сам добио и од г. генерала Ивана Павловића.

Број 18. и 19. Карађорђевићи. Главни извор за састав генеалогичке Карађорђевића била су акта петроварадинске Генералне Команде, која се чувају у Кр. Држ. Архиву у Загребу, затим готски Дворски Календар последњих година. Осим тога сам добио података и од гђе Милице Радисављевићке из Пожаревца као и од гђице Иде Николајевићеве из Београда.

Врло важне и корисне примедбе о свима таблицама примио сам у неколико махова од г. проф. фра Пава Драгићевића, сада пароха у Јабланици у Херцеговини.

Од знакова, употребљених у таблицама, * (звездица) значи рођење, † (крст) значи смрт, а Δ (трокут) означава венчање.

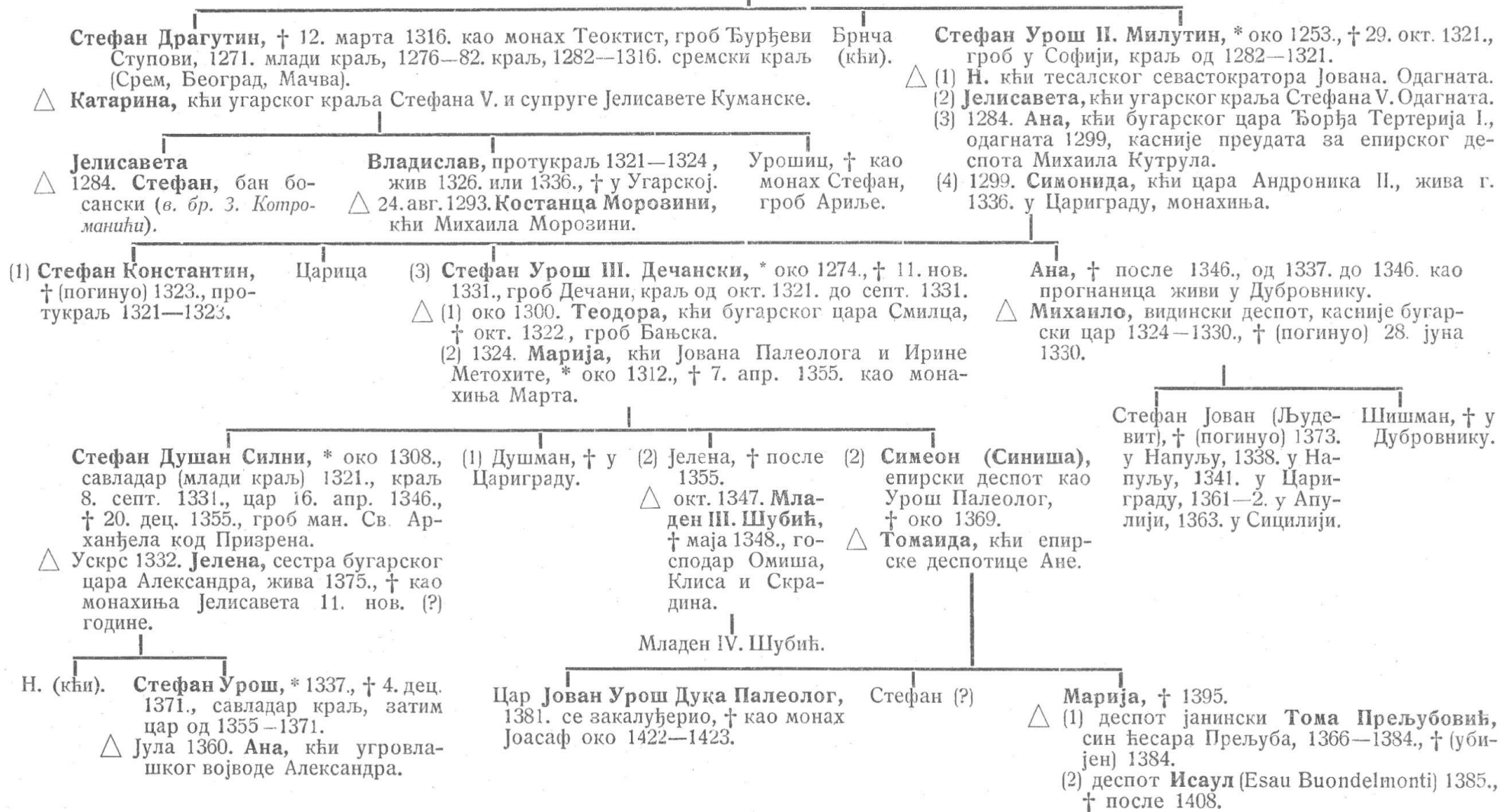
Број 1. Неманићи I.

Број 2. Неманићи II.

Стефан Урош I.

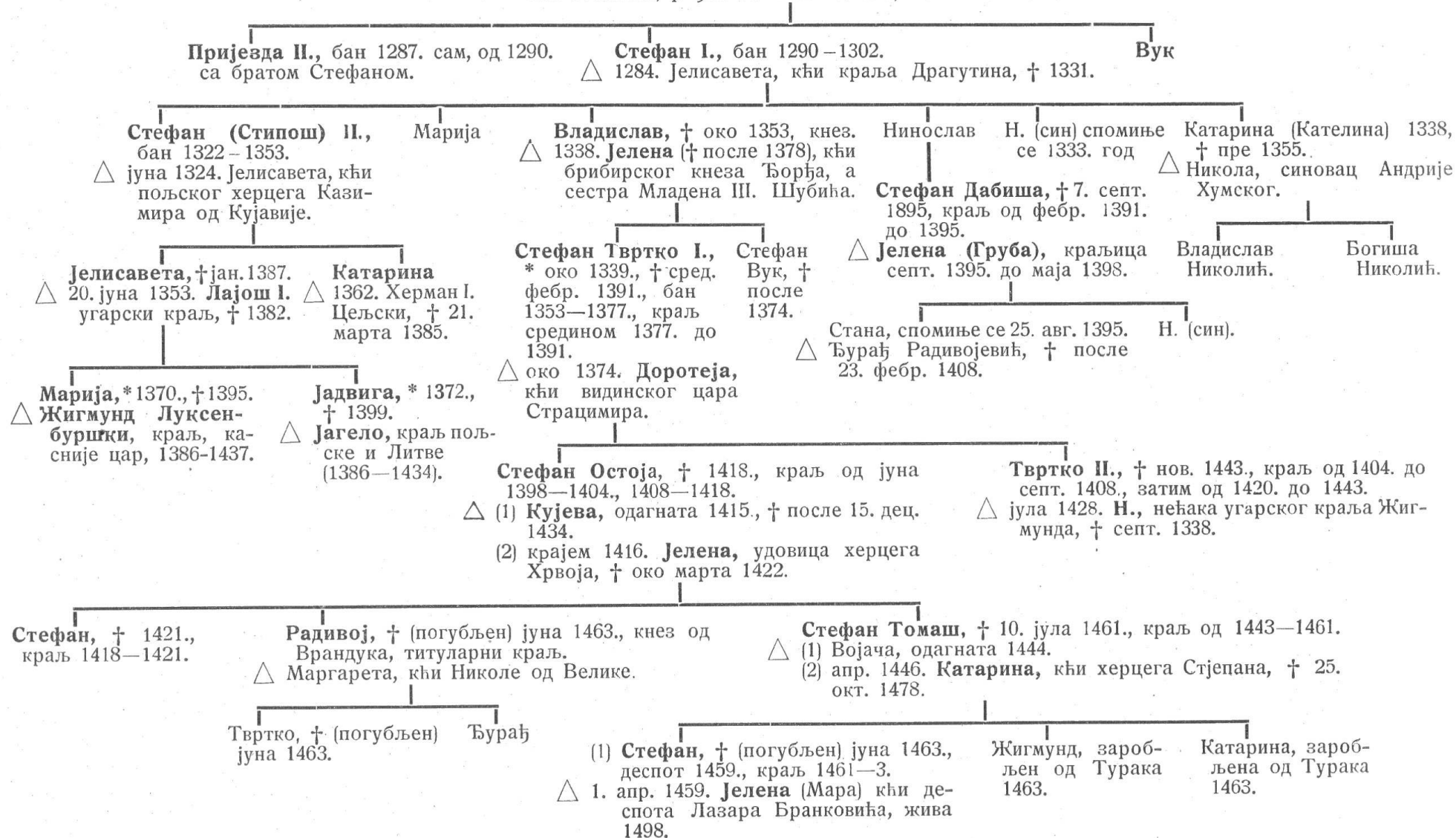
† 1 маја 1280., гроб Сопоњани, краљ 1242—1276.
 △ око 1250. **Јелена**, француска принцеза, † Брњаци, 8. фебр. 1314.

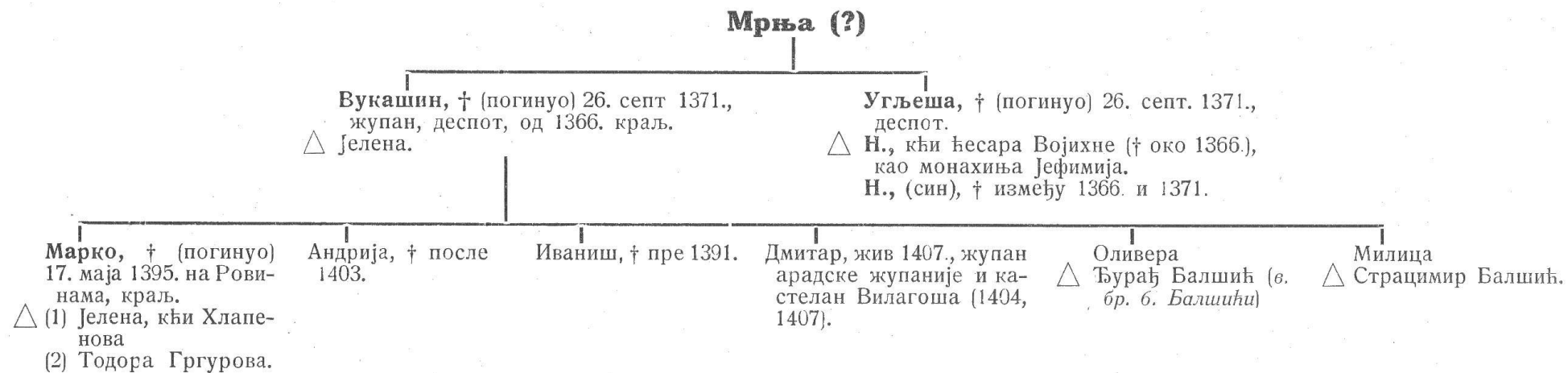
Број 3. Котроманићи.

Пријезда I.

бан босански, рођак бана Нинослава, око 1250—1287.

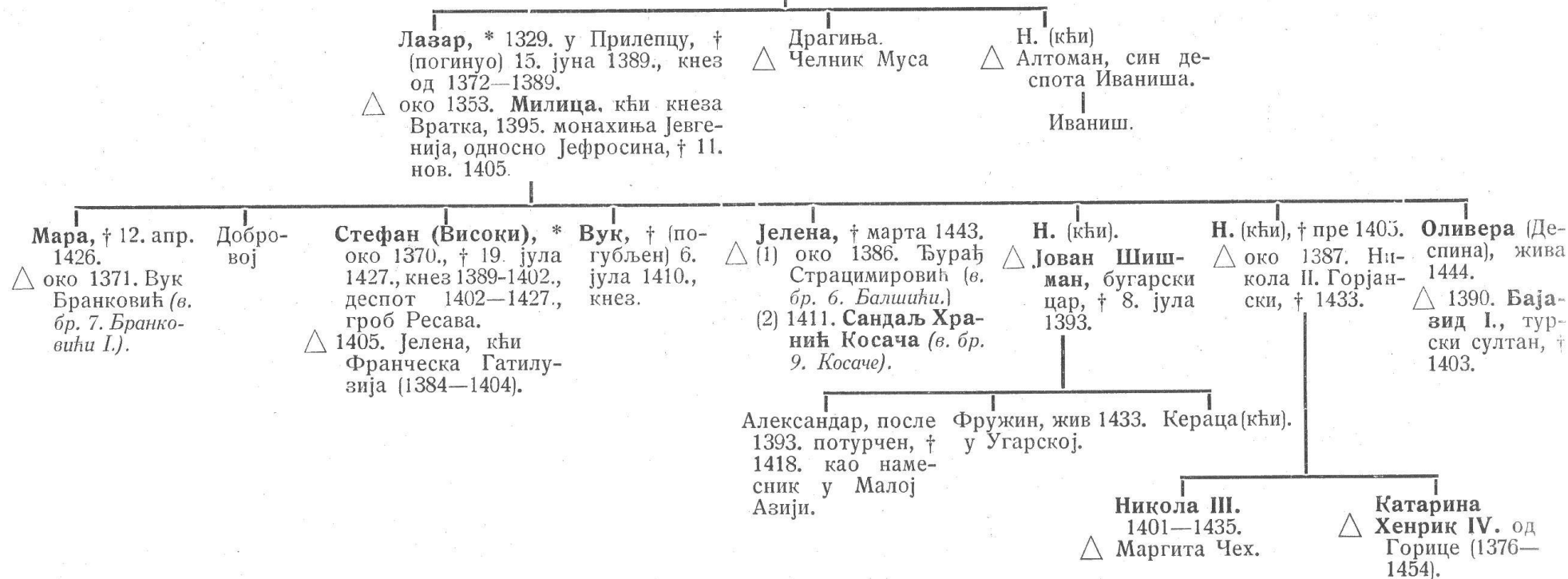

Број 4. **Мрњачевићи.**

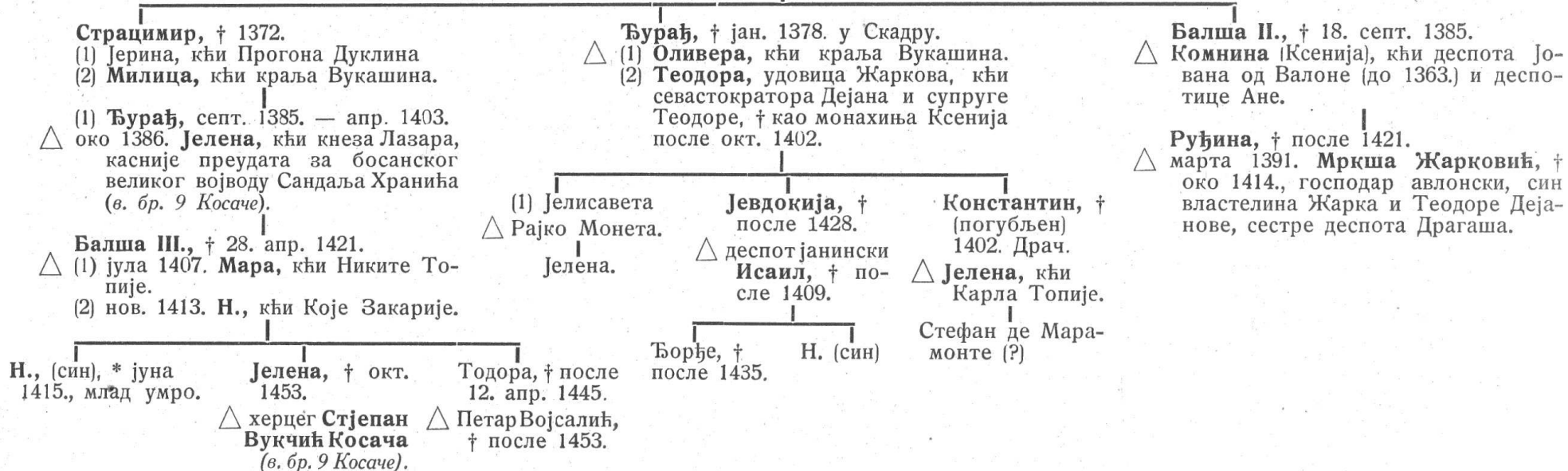

Број 5. Лазаревићи.

Прибац,
логофет цара Стефана Душана.

Балша I.

Број 7. Бранковићи I

Војвода Младен,
под Урошем III. Дечанским и царем Душаном.

Бранко Младеновић,
севастократор у Охриду,
спомиње се 1346.

Витослава
△ Алтоман, жупан.

Никола Алтомановић, жупан.

△ Гргур, ћесар, спомиње се 1361.
△ Теодора, † после 16. јуна 1398.

Вук, † у Београду 6. окт. 1397. господин
Приштине, Призрена и околних крајева.

△ Мара, кћи кнеза Лазара, † 12. апр. 1426.

Роман, калуђер у
Хиландару.

△ Теодора,
Ђорђе Топија, драчки
поглавар 1388—1392.

Гргур, † 13. марта
1408. као калуђер
Герасим.

Ђурађ, * око 1375., † 24. дец.
1456., кнез, деспот 1427—1456.

△ (1) Н.
(2) дец. 1414. Ирена, кћи Канта-
кузина, † 3. маја 1457.

Лазар, † (погубљен)
12. јула 1410. код
Једрена.

(1) Јелена
1408.

(1) **Мара,** * око 1400.,
† 14. септ. 1487. у Жевету,
гроб Косница код Ка-
вале.
△ 4. септ. 1435. **Мурат**
II., турски султан,
† 5. фебр. 1451.

Тодор
† 1430.

Гргур, * око 1415., † као
калуђер Герман у Хи-
ландару 16. окт. 1459.,
ослепљен од Турака 8.
маја 1441.
△ Јелисавета.

Вук, † 16. апр. 1485., од
1465. у Угарској, деспот
од 1471—1485.

△ Варвара († око 1508.) кћи
Жигмунда Франкопана,
преудата за Фрању
Берислава.

Стефан, *
око 1417.,
† у првој
половини
1477. (в. бр.
8. *Бранко-
вићи II.*)

△ 18. дец. 1446. **Јелена Пале-
ологова,** кћи морејског
деспота Томе и Катарине,
кћери ахајског кнеза Цен-
туриона II. Захарије, † као
монахиња Хипомона 7. нов.
1473. (Санта Маура).

Катарина (Катакузина), †
после 1487., гроб Конча
код Струмице.

△ 20. апр. 1434. гроф **Улрих**
Целски, * око 1406., син
Фридриха II. и супруге му
Јелисавете Модрушке, †
(убијен) 9. нов. 1456. у Бе-
ограду.

Херман IV.
† 1452.

Георгије
† 1445.

Јелисавета, † 1455.,
верена најпре са
Иваном Горичким,
затим са Мат.
Хуњијем.

△ **Јелена** (Јелача) Марија,
жива 1498. године.
△ 1. апр. 1459. **Стефан**
Томашевић, деспот,
краљ Босне, † јуна 1463.

△ Ирина
Јован
Кастриота

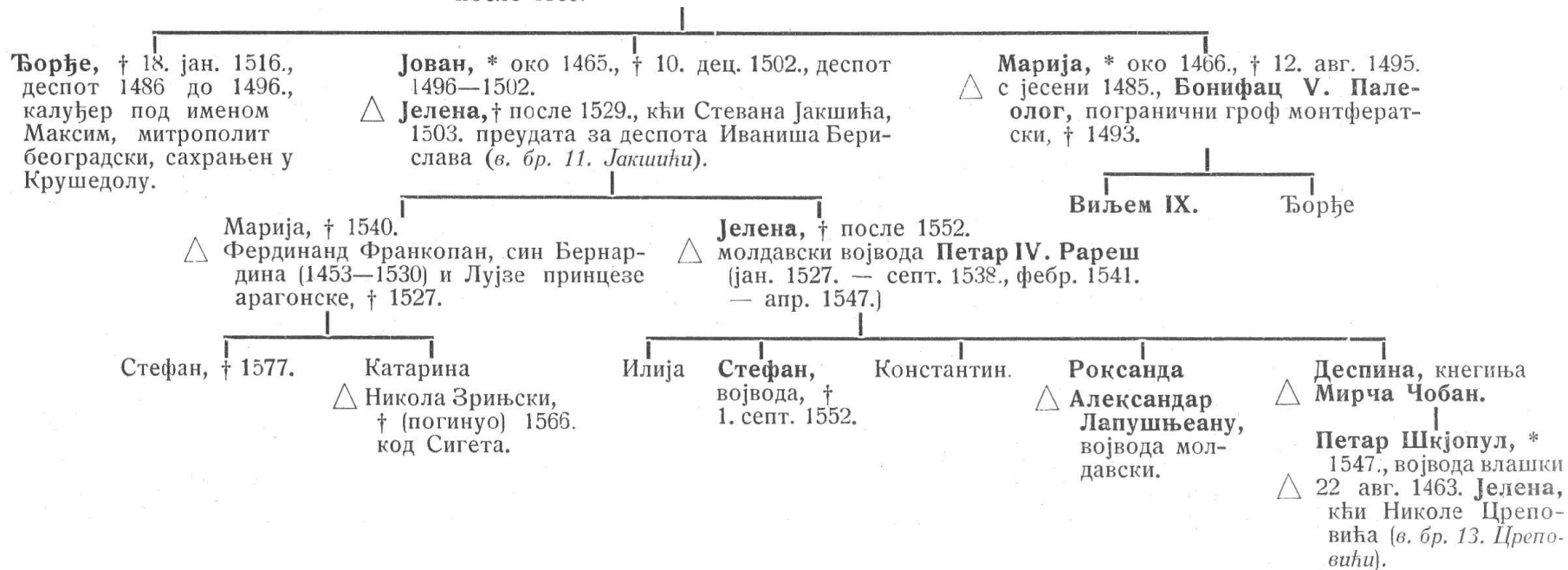
△ Милица,
Дубровник, 1.
маја 1463. Лео-
нардо Токо.

Број 8. Бранковићи II.

Стефан,

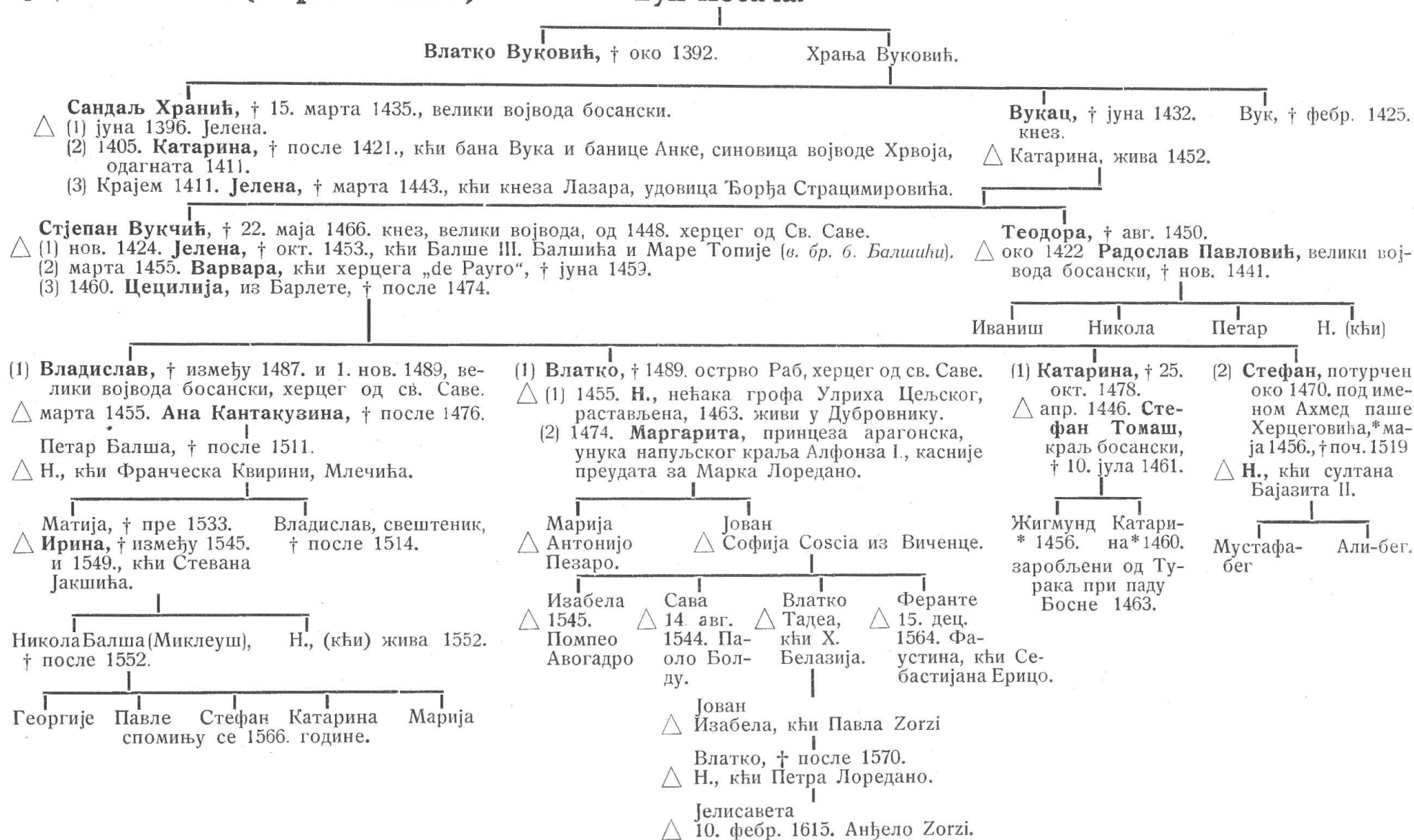
* око 1417., † у првој половини 1477., ослепљен 8. маја 1441., деспот 1458.

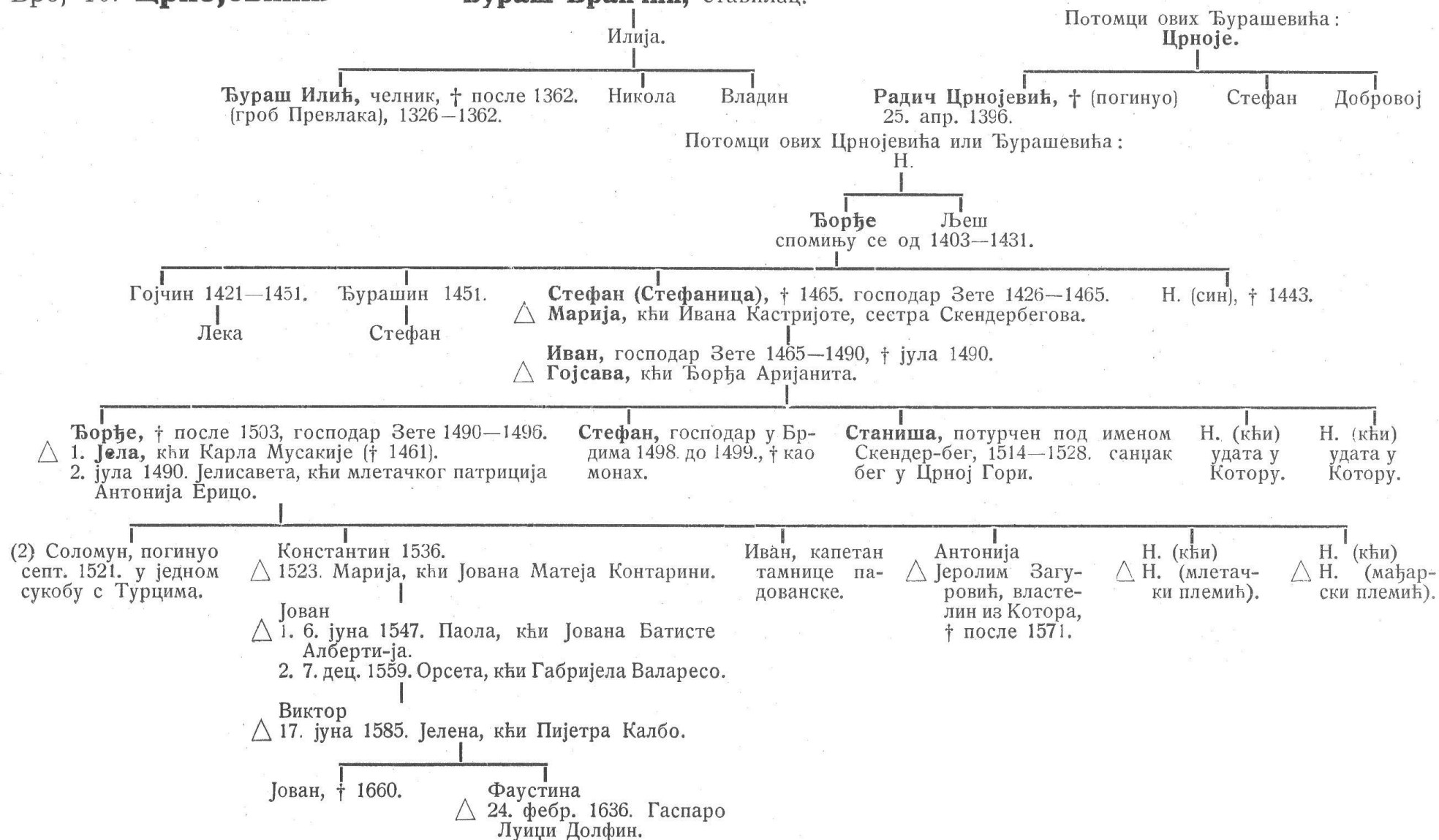
△ Скадар 1461. Ангелина, кћи Ђорђа Аријанита и супруге му рођене Мусаки, † као монахиња после 1509.

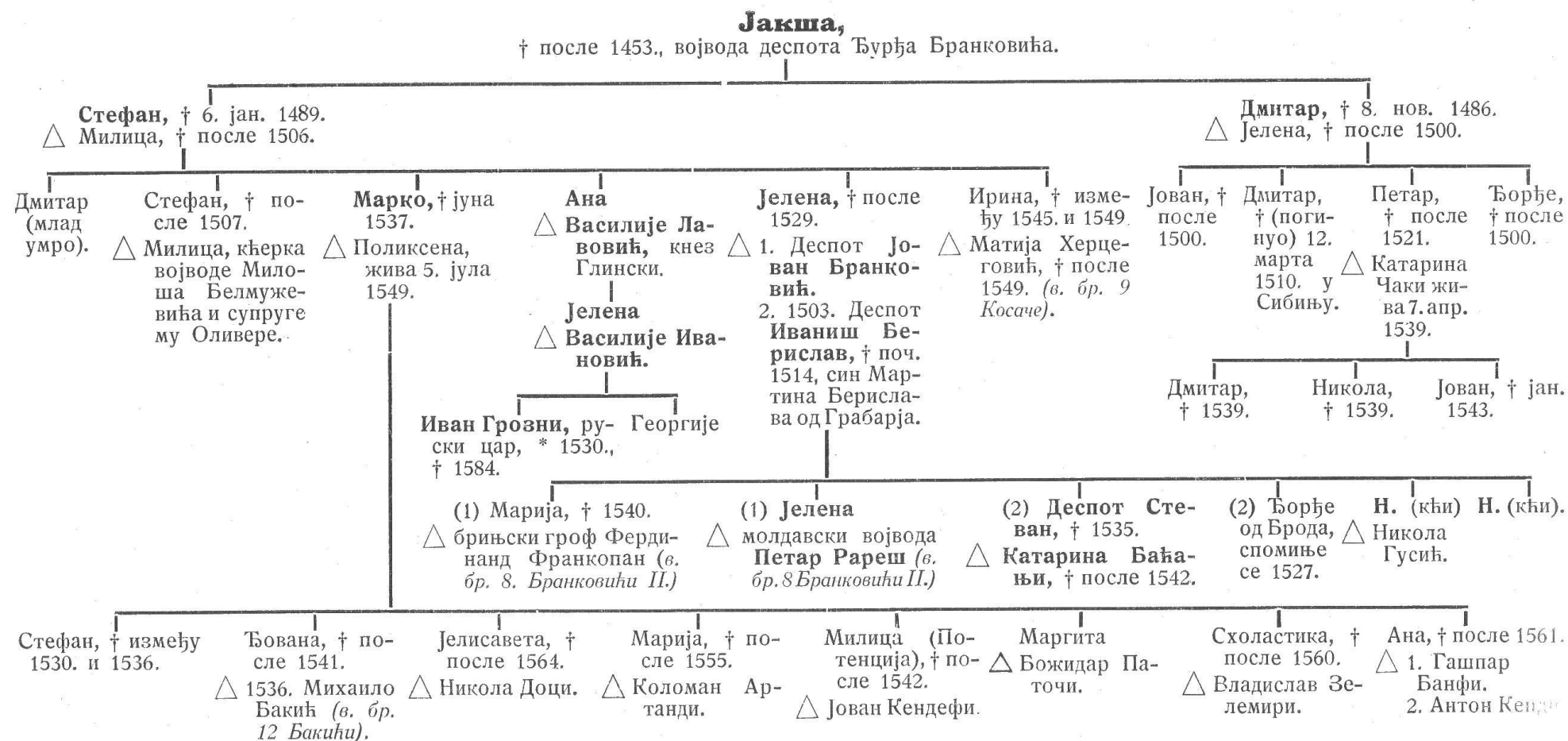
Број 9. **Косаче (Херцеговићи).**

Вук Косача.

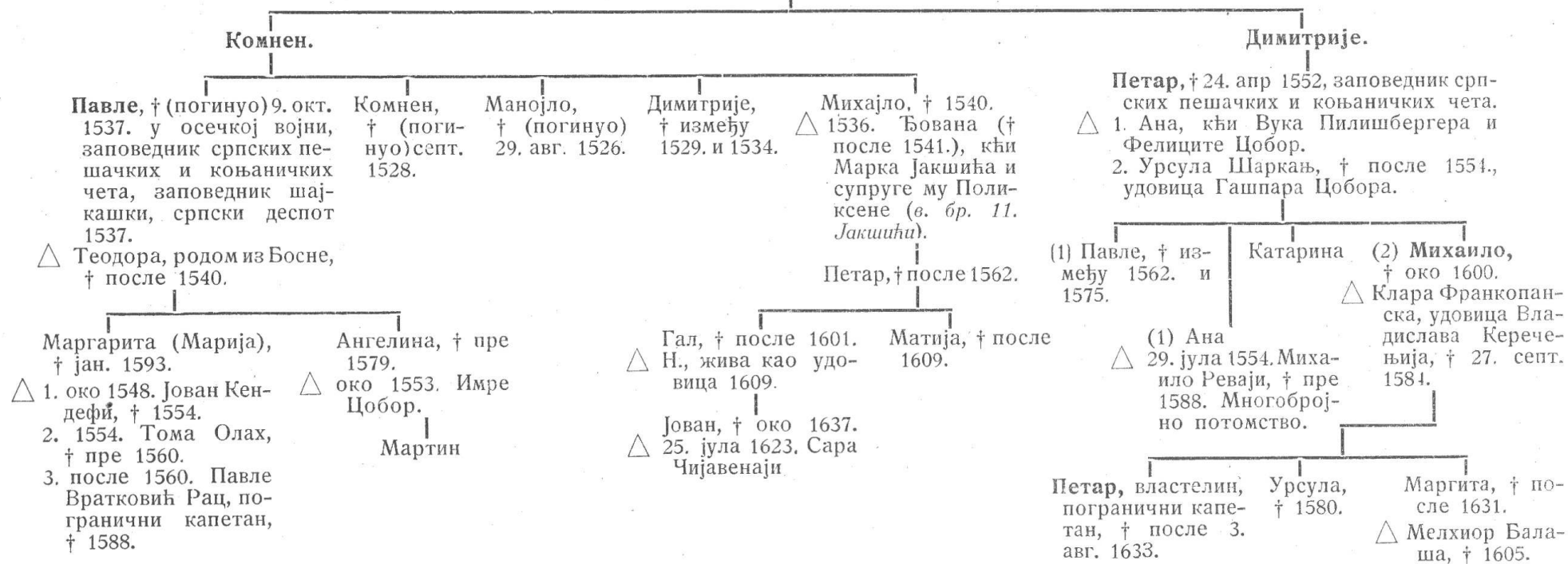

Број 11. Јакшићи.

Број 12. **Бакићи.**

Н. Бакић.

Број 13. **Цреповићи.**

Никола Цреповић,

† 1562., заповедник српских чета, спомиње се од
1541. године.

△ Маргарета Овчаревић, жива 1572.

△ **Јелена**, жива 1572.

1. 22. авг. 1563. **Петар Басараба**
Шкјопул. Развенчани 1566. (в.
бр. 8 *Бранковићи II.*).
2. Владимир Московљанин.

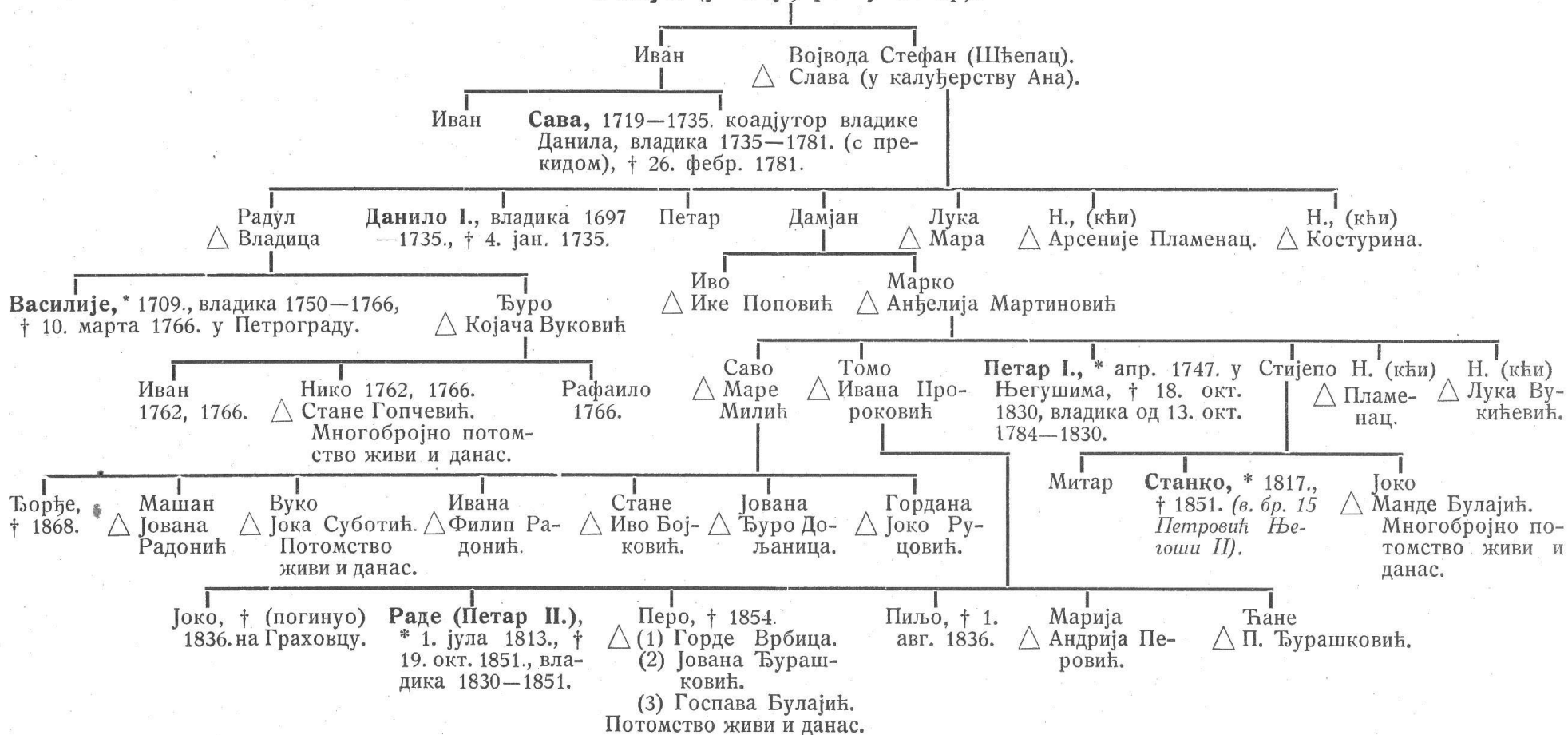
(1) Теодорица, * 1566.

Катарина, жива 1572.

△ Валентин Терек млађи.

Број 14. Петровић-Његоши I.

Радул (у калуђерству Петар).

Број 15. Петровић-Његоши II.

Станко,

* 1817., † 1851.

△ Крстиња Врбица.

Стеван, † (поги-
нуо) 1836. на
Граховцу.

Мирко, * 19. авг. 1820.
† 20. јуна 1867.

△ 7. нов. 1840. **Анаста-
зија (Стана) Мар-
тиновић,** * 15. јуна
1824., † 12. јан. 1894.

Данило I., први светски
кнез 1851 – 1860., * 21.
маја 1826., † (убијен) 1.
авг. 1860. у Котору.

△ 12. јан. 1855. **Даринка,**
кћи Марка Квекића и
супруге му Јелисавете
рођ. Мирковић, * 19. дец.
1838., † 2. фебр. 1892. у
Млецима.

Рок
△ **Перо Калу-
ђеровић.**

Јоке
△ **Иво Радо-
нић.**

Маке
△ **Митар Јо-
вићевић.**

Јане
△ **Ристо Бо-
шковић.**

Никола I. Петровић-Његош, * Ње-
гуши, 25. септ. 1841., кнез од 1. (13)
авг. 1860., Краљ. Висост од 6. дец.
1900., краљ од 15. авг. 1900., свргнут
с престола 26. нов. 1918., † 1. марта
1921.

Горде, * 4.
авг. 1843.
△ 1862. сердар
Саво Пла-
менац.

Олга, * 7. марта 1859.
† 30. септ. 1896.

△ **Цетиње** 27. окт. 1860. **Милена,** кћи
Петра Вукотића († 17. јан. 1903.),
* Чево, 22. апр. 1847., † 1926.

Љубица-Зорка, * 23.
дец. 1864. † 16. марта
1890.

△ 11. авг. 1883 **Петар
Карађорђевић,** кас-
није краљ Србије
(в. бр. 19. *Карађорђе-
вићи II.*).

Анастасија (Стана), * Це-
тиње 23. дец. 1867.

△ (1) Петроград, 16. авг. 1889.
**Ђорђе кнез Романов-
Лајхтенберг,** († Париз, 3.
маја 1911.), развенчани 15.
авг. 1906.
(2) Јалта, 29. апр. 1907. ве-
лики кнез **Николај Нико-
лајевић Романов.**

Данило, * Це-
тиње 17. јуна
1871.

△ **Цетиње** 15. јуна
1899. **Милица**
(Јута), принце-
за Мекленбур-
шка, * 20. јан.
1880.

Ана, * Цетиње,
6. авг. 1874.

△ **Франц кнез
Батенберг,** *
Падуа, 24. септ.
1861.

Мирко, * Цетиње, 5.
апр. 1879., † Беч 3.
марта 1918.

△ **Цетиње** 12. јула 1902.
**Наталија Констан-
тиновић,** * Цетиње,
11. окт. 1882., преу-
дата јан. 1920 за гро-
фа Гастона Додзела.

Вера, *
Ријека,
10. фебр.
1887., †
30. окт.
1927.

Милица, * Цетиње, 14. јула
1866.

△ Петроград 26. јула 1889. вел.
кнез **Петар Николајевић
Романов.**

Марија, * 1869., †
1885. у Петро-
граду.

Јелена, * Цетиње 27.
дец. 1872.

△ Рим, 24. окт. 1896.
Виктор Емануел,
престолонаследник,
касније краљ Италије.

Софија,
* 1876.
млада
умрла.

Ксенија, * Цетиње
10. апр. 1881.

Петар,
* 28. септ.
1889.

Стеван, * 14. авг. 1903,
† 2. марта 1908.

Станислав, * 17. јан.
1905., † 22. дец. 1907.

Михаило, * 1.
септ. 1908.

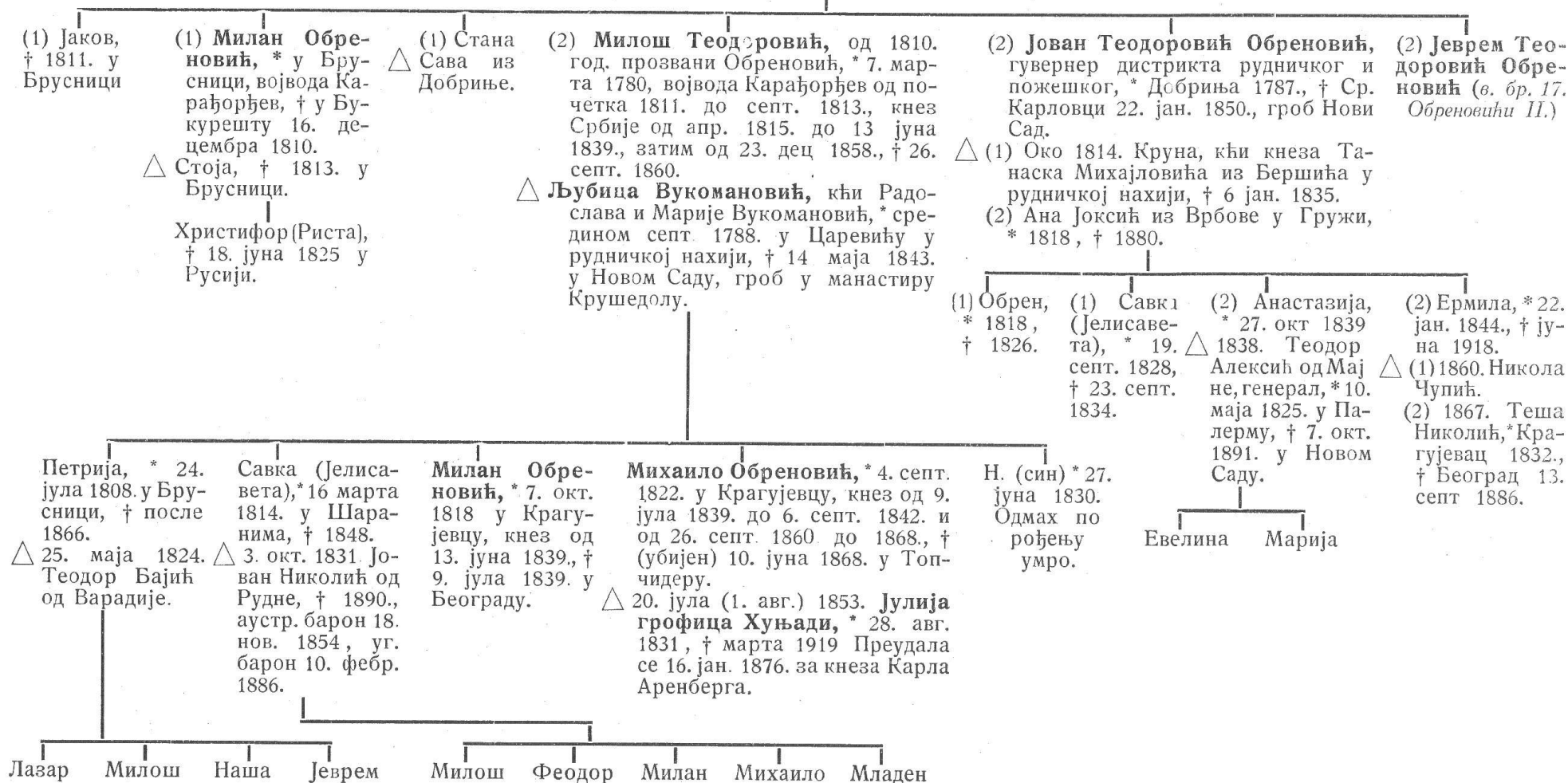
Павле, * 3.
маја 1910.

Емануел, 28.
маја 1912.

Број 16. Обреновићи I.

Вишња, † 18. јуна 1817.

- (1) **Обрен Мартиновић** из Бруснице, † око 1780.
 △ (2) **Теодор (Теша) Михајловић** из Добриње, † 1802. Деца Вишњина:

Број 17. Обреновићи II.

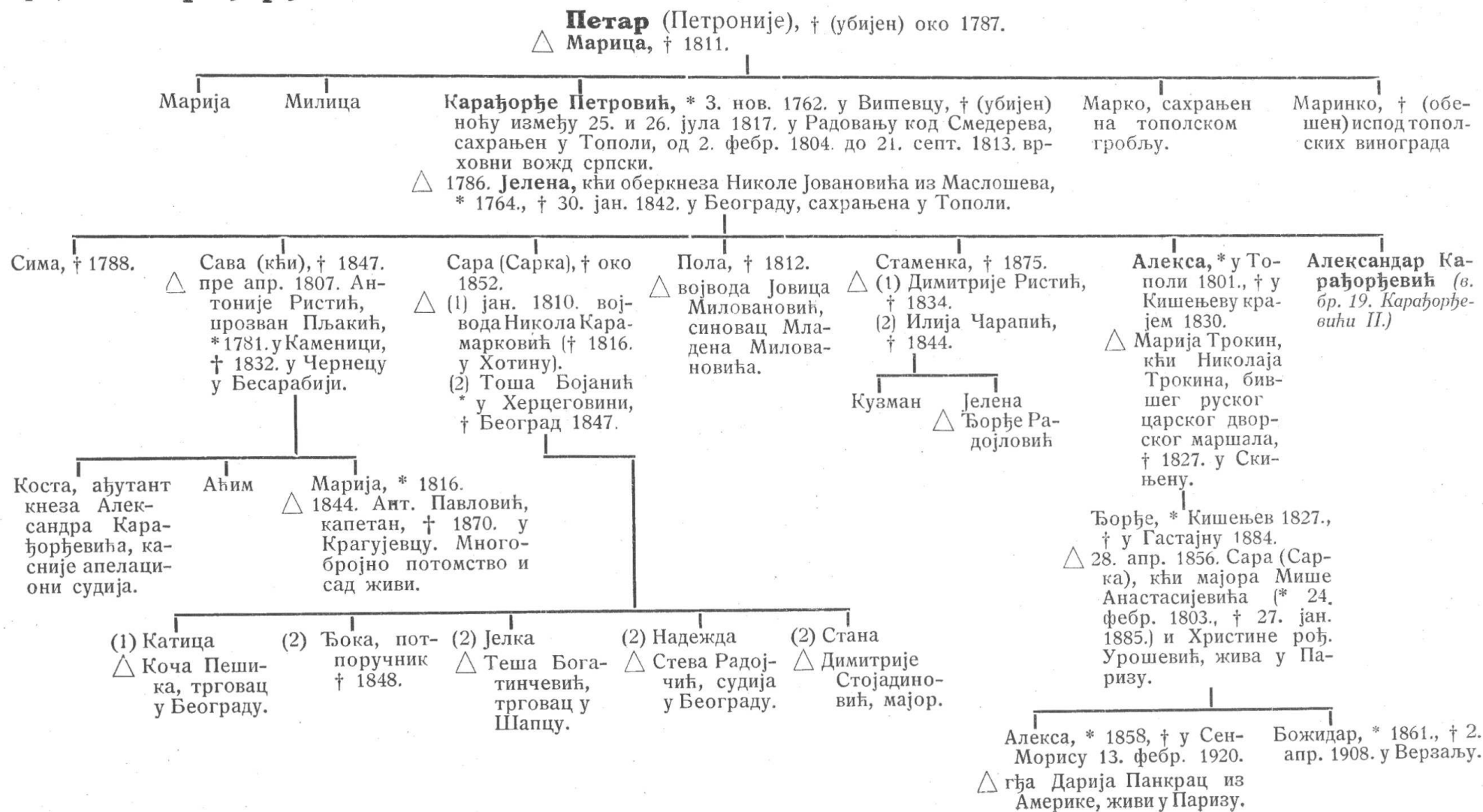
Јеврем Теодоровић Обреновић,

на Тодорову Суботу 1790. у Добрињи, заповедник у Шапцу, гувернер Београда, 1839. регент и председник сената, † 8. септ. 1856 у Манасији (Влашка), гроб у Раковици код Београда.

△ 1816. Томанија, кћи Анте Божићевића († апр. 1813.) и супруге
му Јоке, * 1796., † 1. јуна 1881.

Број 18. Карађорђевићи I.

Број 19. Карађорђевићи II.

Александар Карађорђевић,

* у Тополи 29. септ. 1806., кнез од 14. септ. 1842. до 23. дец. 1858., † 3. маја 1885. у Темишвару.

△ Хотин, 30. маја 1830. **Персида** (* 3. фебр. 1813. у Ваљеву, † 29. марта 1873. у Бечу), кћи Јеврема Ненадовића (* 27. септ. 1793., † 6. апр. 1867.) и супруге му Јованке († Београд, 20. септ. 1880.)

